

גנזי המלך

ארבע כנסות

קובץ שבועי בענייני יהדות מהוצאת

103

להזמנת עלונים ולפרסום טל: 03-6762226 מופץ בכל הארץ ב-90,000 עותקים

"הוצא את המקל אל מחוץ למחנה"

כמו במקרה שלומית בת דברי, כששומעים לעצות היצר ולא לעצות התורה נכשלים. מתוך הרצאותיו של הרב אמנון יצחק

אבל שרשם של דברים הוא להגיד לאנשים להימנע ולהתרחק ולעבור על דברי התורה ודברי חכמים, גם לזה יש דין מסית ומדיח וגם על זה יש עונש גדול וכואב ביותר. לכן על כל אחד ואחד להתחזק ביותר נגד יצרו הרע שהוא המסית ומדיח הגדול מכלם ושלא יהפוך אותנו לחייליו, שהרי כוחו גדול מאד מאד ובמיוחד יצר הרע דעויות ובכל נושאי הצניעות בדורנו.

מסופר בגמרא (תרגום מארמית מקדושין פא.) על עמרם חסידא, שהיה חסיד גדול בענין זה. פעם אחת, שבו שביות מלחמה. היכן המקום הבטוח לאכסן אותן? אצל עמרם חסידא! העלו אותן לעלית הגג של עמרם חסידא הזקן המופלג הצדיק והפרוש.

פעם אחת נפלה קרן אור על רגל אחת מן השביות למעלה ויצר הרע תקפו עד שלא יכול היה להשתלט עליו, הרים סולם כבד מאד לבדו שעשרה צעירים יחדיו לא יכולים להרימו, וכל זה מכוחו של יצר הרע דעויות, הצמיד אותו לעליה והתחיל לטפס. והרי 'אין אפורופוס לעריות' אפילו אצל צדיקים, שהרי 'כל הגדול מחברו יצרו גדול ממנו'. באמצע הסלם הוא צעק: "אש בבית עמרם", אש... אש אש' כל תלמידיו רצו בבהלה וראו אותו על הסלם בדרך לנשים. אמרו: "אוי לנו, שראינו אותך בכך". אמר להם: "אוי לי, אם לא ראיתם אותי בכך".

הדרך הכי טובה להוכיח אנשים היא לתת דוגמה אישית. אם אדם מוכיח את חברו ואומר לו לא טוב עשית, לפעמים הוא נפגע והוא לא רוצה לקבל את דבריו. אבל בשעה שהאדם משמש דוגמה טובה מה הבריות אומרים עליו "זה יהודי טוב, ככה מתנהגים וכך עושים" גם זו נקראת תוכחה, מבלי לדבר אליו ישירות ועל כגון זה נאמר: 'גדולה שמושה יותר מלמודה' (ברכות ז:). לעומת זאת, ישנו סוג אחר של אנשים, שלא רק שאינו מוכיח לטובה, אלא גורם לאנשים לקלקל את דרכיהם, זהו הנקרא 'מסית ומדיח' אמנם הכתוב מדבר על מסית יהודים לעבודה זרה,

בהפסרת פרשת אמור כתוב: "והפנהים ה'לויים.. אשר שמרו את משמרת מקדשי בתעות בני ישראל מעלי המה יקבנו אלי לשרתני..". (יחזקאל מד טו). דוקא "הפנהים ה'לויים ששמרו את משמרת..". המקדש כשטעו בני ישראל "המה יקבנו.. לשרתני". בזכות שהתחזקו בשעה שאחרים טעו, הקב"ה קרבם לשרת אותו במקדש. אדם יכול לזכות למעלה שלא היה מגיע אליה, אם יעשה מעשה בשעה שאחרים נרפים, הוא יכול לעלות מדרגה. כמו בצבא, בשעה שישנה פעולה חשובה, כולם מנסים להתחמק ואילו אחד מהחיילים מחליט שהוא רוצה ללכת במסירות נפש ומצליח במשימה, הוא מקבל העלאה בדרגה הרבה לפני פרק הזמן שהוא היה צריך לעלות בדרגה. גם בחירת שבט לוי היתה בשעה שעם ישראל נרפה בעבודת ה'. הם נכשלו בעגל. מי נאסף אל משה רבינו? - שבט לוי, ככתוב: "וַיִּאָסְפוּ אֵלָיו כָּל בְּנֵי לְוִי" (שמות לב כו) הם זכו שעבודת הקרבנות נלקחה מהבכורות, שעד אז היו הם מקריבי הקרבנות וניתנה להם הזכות לשרת את ה' בבית המקדש, באהל מועד. דע! בשעה שאחרים לא עושים ואתה קם ועושה - אתה נוטל שכר כנגד כולם.

אבל כל אחד צריך לפעול שגם השני יזכה. כשם שהוא רואה אדם טובע עליו להצילו. כן אם רואהו חוטא עליו להוכיחו, שהרי הפסוק: "וְכַשְׁלֹוּ אִישׁ בְּאָחִיו" - 'איש בעון אחיו, מלמד, שכל ישראל ערבים זה בזה' (שבועות לט).

שו"ת חברותא

'גנזי המלך' מציג שאלות מעשיות שיש להן מענה בדפים הנלמדים במסגרת 'הדף היומי', עם ביאור 'חברותא'. למותר לציין שאין לסמוך על הנאמר בו לפסיקת הלכה.

נתינת אוכל תחת המטה

מערכת 'חברותא'
מיוחד ל'גנזי המלך'

פסחים דף קיב' ע.

שאלה: רצוני לברר: מהו הטעם שמקפידים שלא להניח דברי אוכל תחת המטה? והאם יש להקפיד גם כשאין מי שישן על המטה?

תשובה: בדף קיב ע. 'תנא: "אוכלין ומשקין תחת המטה, אפילו מחופין בכלי ברזל, רוח רעה שורה עליהן". ומשמע שכל אוכלין ומשקין שורה עליהם רוח רעה אם נתנם תחת המטה.

ובירושלמי במסכת תרומות (פ"ח ה"ג): אמר רבי אמי; שצריכין לחוש למה שהבריות חוששין, כגון: ('תבשילא תותי ערסא') שלא ליתן תבשיל תחת המטה. ומשמע שהאיסור הוא על תבשיל תחת המטה ולא על אוכלין חיים שאינם מבושלים. וכן לא נתבאר בירושלמי שהאיסור הוא משום רוח רעה.

דעת הרמב"ם

הרמב"ם בהלכות רוצח ושמירת נפש (יב ה"ה) כתב: 'ולא יתן התבשיל תחת המטה, אף על פי שהוא עוסק בסעודה, שמא יפול בו דבר המזיק והוא אינו רואהו'.

ומשמעות הרמב"ם שפירש דברי הירושלמי כפשוטו, שדוקא תבשיל אסור להניח תחת המטה ואין האיסור משום רוח רעה, אלא מדיני שמירת נפש 'שמא יפול בו דבר המזיק והוא אינו רואהו', (וכנראה שרק בתבשיל יש לחוש שיפול בו דבר המזיק ואין חוששין על דבר חי שאינו מבושיל) ולפי זה אין איסור כשהתבשיל מכוסה. ודלא כדברי הגמ' הנ"ל שאוסרת אפילו 'מחופין בכלי ברזל'.

דעת הראב"ד

אבל הראב"ד השיג על דברי הרמב"ם שכתב: "גם זה בירושלמי ומפרשים משום רוח רעה". הרי שמפרש הראב"ד אף לדברי הירושלמי שהאיסור הוא משום רוח רעה ומשמע שאינו חולק על מה שכתב הרמב"ם שהאיסור הוא בתבשיל. ולכאורה יש לומר לדעת הראב"ד, שרוח רעה אינה שורה כי אם על תבשיל שתחת המטה ולא על אוכלין חיים. וכן יש לדייק (ממה שאינו חולק עם הרמב"ם, כי אם בטעם האיסור ואינו מפרש חלוק ברין), שכשהתבשיל מכוסה אין רוח רעה שורה עליו והיינו שנחלקו הבבלי עם הירושלמי אם רוח רעה שורה עליו כשהוא מכוסה.

אם אין אדם ישן על המטה

הרמב"ם והראב"ד לא חילקו בין שהתבשיל מונח תחת המטה שאדם ישן עליה, לבין תחת מטה, שאין אדם ישן עליה. ואף בבבלי וירושלמי לא חילקו בזה. ומשמע שרוח רעה שורה על אוכלין שתחת המטה, גם כשאין אדם ישן עליה. ולא מצאנו כעת בפירוש מי שמחלק בין אם ישן עליה אדם, או לא. אבל מנהג העולם שאין מקפידין, כי אם כשאדם ישן על המטה. וצריך ברור מהו מקור המנהג.

הקושי בדברי המחבר

'בשלחן ערוך' (יורה דעה סימן קט"ז סעיף ה') כתב המחבר: 'ולא יתן תבשיל ולא משקים תחת המטה מפני שרוח רעה שורה עליהם'. וקשה, שבאוכלין כתב כדברי הירושלמי שהאיסור הוא בתבשיל

ומשמע שדבר שאינו מבושיל אין רוח רעה שורה. ואם כן מהיכי תיתי לאסור משקין? שהרי הירושלמי לא אסר משקין. ואם כדברי הבבלי, אף מאכל שאינו מבושיל, יש לאסור.

ביאור 'התורת חיים'

ומצאנו 'בתורת חיים' על מסכת שבועות (דף ט: ציינו הגרעק"א בגהש"ס): שפירש הטעם; שיש להמר 'שיר של פגעים' כשהולך לישן, לפי שהמזיקין מתקנאים ומתגרים בו באדם וכל זמן שהוא ער, אין יכולים לגשת אליו, לפי שנשמתו של אדם טהורה היא ובאה 'מסטרא דקדושה', לכך המזיקין הבאים 'מסטרא דמסאבא' בורחין ממנו, אבל בשעה שהוא ישן ונשמתו יוצאת, יש לחוש שלא יתדבקו בו המזיקין ויזיקוהו וזהו טעם טומאת מת, לפי שאז מתדבקים בו ומטמאים אותו ולכך אומרים 'שיר של פגעים' כשהולכין לישן כדי להבריחם ממנו.

ומוסיף 'התורת חיים' ונראה דהיינו דאיתא בפסחים: 'אוכלין.. תחת המטה רוח רעה שורה עליהן' לפי שהשינה אחד מששים במיתה היא, כיון דנשמתו יוצאת ולהכי 'רוח מסאבא' שריא עליה דאינש בשעת שינה.

אם מועיל נטילה לאוכלין

מדברי 'התורת חיים' מתבאר; שרוח רעה אינה שורה על האוכלין, אלא כשהיו תחת המטה בשעה שישן בה אדם. ולפי דברי 'התורת חיים' יש מקום לפרש, שטומאת האוכלין, הרי היא כטומאת הידים וכשם שידים יש להם תקנה בנטילה, כך גם האוכלין יש להם תקנה בנטילה. ולכך כתב המחבר תבשיל, או משקין, שאי אפשר להם בנטילה. אך אוכלין חיים שאפשר להטיל עליהם מים בכלי, אין נפסדים ויטלם במים (ואף שלא פירש המחבר להדיא, דבר הלמד מענינו הוא). ■

מעשי גדולים

'ועל תורתך שלפדתנו'

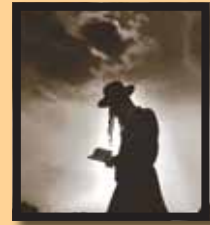
מדוע בכה הגרא"מ שך זצ"ל? מתוך 'קנין התורה' לרב ואלך

"מדוע?" נשאל וענה: "הוא בא לבכות על כך, שכנו מתאמץ בלמודו ואינו מבין את הגמרא. מה רצונו אפוא? שאני אתפלל שכנו יבין. והוא צודק כ"כ! שהרי הקב"ה **"נותן התורה" ו'מלמד תורה לעמו ישראל'** והוא ה'חונן לאדם דעת ומלמד לאנוש בינה'. ואם מתיגעים ולא מבינים, יש לפנות אליו ולבכות ולהתפלל. ואני, שכה הרבה דברים איני מבין - מדוע איני בוכה?? אז הנה אני בוכה!" ■

1. מאי קא משמע לך? דהא בלא הא, לא סגי' (נדה ע:). כלומר גם להתייגע - וגם להתפלל...

אחד מהמקושרים להגרא"מ שך זצ"ל בא וראה אדם יוצא מחדרו. כשנכנס, מצא את הגרא"מ שך בוכה. נרעש ושאל: "מה ארע?"

ענה הגרא"מ שך: "מקנא אני בעולם הבא של אותו יהודי!"

'שאלו חכמי אלכסנדריא את רבי יהושע בן חנניא: "מה יעשה אדם ויחכם?" אמר להן: "ירבה בישבה...". אמרו: "הרבה עשו כן ולא הועיל להם". אלא יבקש רחמים ממי שהחכמה שלו, שנאמר: "כי ר' יתן חכמה מפיו דעת ותבונה" (משלי ב

מוסר

עונשו של העובר על דברי חכמים המגדל עיזים בארץ ישראל עובר בגזל. מתוך 'מחמדי אגדות ומעשיות' לרב שמואל זכאי

ת"ר מעשה בחסיד אחד שהיה צועק מפני כובד הלב ולא היה יכול להשיב רוחו. שאלו לרופאים ואמרו: "אין לו תקנה עד שינק מין חלב רותח משחרית לשחרית". הביאו לו עז וקשרו אותו ברגלי המטה והיה יונק ממנו משחרית לשחרית. לימים נכנסו אליו חבריו לבקרו, כיון שראו אותו העז קשור בכרעי (ברגלי) המטה חזרו לאחוריהם ואמרו: "לסטים מזוין בביתו, לפי שהעז רועה בשדות אחרים וגוזל את הרבים ואנו נכנסין אצלו?" ישבו וברקו ולא מצאו בו אלא אותו עון של אותה העז. ואף הוא בשעת מיתתו אמר: "יודע אני שאין בי עון אלא אותו עון מן העז, שעברתי על דברי חברי" שאמרו שאסור לגדל עז בארץ ישראל לפי שהם אוכלים בשדות אחרים." (ב"ק פ.). ■

שבת

"..אלה הם מועדי: ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי שבת שבתון.."

מעשה בגר שהתגייר בזכות פרה שומרת שבת. מתוך 'שבילי השבת' לרב חנן לוי על פי המדרש

'אמרו רבותינו (מדרש פסיקתא רבתי פרשה יד): "מעשה היה בישראל אחד שהיתה לו פרה והיה חורש בה יום ויום וביום השבת היתה נחה. לימים ירד אותו צדיק מנכסיו ומכרה לגוי אחד. כיון שלקחה הגוי, הוציא אותה לשדה והיה חורש בה כל ששת ימי החול. ובשבת, הוציאה לחרוש בשדה וקשר העול על צוארה ורבעה לו תחת העול ולא רצתה לעשות מלאכה ביום השבת והיה הגוי מכה אותה ולא הועיל כלום. כיון שראה הגוי כך, הלך אצל אותו צדיק שמכרה לו ואמר לו: "בוא טול פרתך. ששת ימים עבדתי בה וביום השבת הוצאתי אותה לחוץ לחרוש בה ורבעה תחת העול ולא רצתה לעשות שום מלאכה בעולם". אמר לו אותו צדיק: "בוא עמי ואני מעמידה לך". הלך עמו ודבר באזני הפרה: "אוי פרה... כשהיית בידי היית נחה בשבת ועתה 'גרמו עונותי' ומכרתי אותך לזה האיש, 'בבקשה ממך עמדי וחרשי'". כיון שאמר לה כך עמדה והתחילה לחרוש. אמר לו הגוי: "הגד לי, שמא כשפת אותה? לא אניח אותך עד שתגידי לי מה עשית לה, או מה אמרת לה באזניה?" אמר לו אותו צדיק: "כך וכך אמרתי לה...". כיון ששמע הגוי כך, נבהל ונזדעזע ונשא קל וחומר בעצמו ואמר: "ומה אם פרה זאת שאין לה לא שיחה ולא דעת ולא תבונה הכירה את בוראה ואני שיצרני יוצרי בדמותו ובצלמו ונתן בי דעת ובינה, לא יהיה ראוי לי להכיר את בוראי? מיד הלך ונתגייר וזכה ללמוד תורה ונקרא רבי יוחנן בן תורתא." ■

פרשת 'אמור'

"..וַיִּרְגְּמוּ אֹתוֹ אֶבֶן.." (ויקרא כד כג)

מדוע את המקלל רגמו באבן ואילו את המקושש רגמו באבנים?

שניה לה - ליצנות.

לכן ה'מסילת ישרים' מאריך מאד בגנות הליצנות, בפרק ה' בביאור מרחיקי מידת הנהירות: "...המפסיד השני הנה הוא קשה מאד והוא השחוק והלצון. כי מי שטובע בם, טובע בים הגדול שקשה

אומר רש"י: "וַיִּצַא בֶּן אִשָּׁה יִשְׂרָאֵלִית" (ת"כ) - 'מהיכן יצא, רבי לוי אומר מעולמו יצא. רבי ברכיה אומר: מפרשה שלמעלה יצא, לגלג ואמר ביום השבת יערכנו, דרך המלך לאכול פת חמה בכל יום, שמא פת צוננת של תשעה ימים? בתמיה'.

הרה"ג שלמה לוינשטיין
מיוחד ל'גנזי המלך'

"..מוֹעֲדֵי ד' אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אֹתָם מִקְרָא קֹדֶשׁ אֵלֶּה הֵם מוֹעֲדֵי" (ויקרא כג ב)

אומרת הגמרא (ר"ה כה). שהחדש מקודש אפילו אם בית הדין טועים וכן אם היו 'מוזדין' וכן אם היו אנוסין. **"אתם" - ר"ת: אנוסין, תועים, מזדין.**

פרשת המועדות פותחת בשמירת השבת. ואחר כך עוסקת בשאר המועדים.

אומר ה'פענח רזא', שמשום כך נסמכה פרשת המועדות לפרשת הדלקת הזית במשכן - לומר לך שמצוה מן המובחר להדליק נר שבת ויו"ט בשמן זית.

ה'שערי אהרן' מביא בשם המפרשים שפרשת המועדות חותמת בענין חג הסוכות ונסמכת לה פרשת **"שמן הזית"** (ויקרא כד ב) - רמז לחנוכה שבא מיד לאחר חג הסוכות. והנה ההלכה היא כ'בית הלל', (שבת כא: שב'יום הראשון (הכונה בלילה) **מדליק אחת** (נר אחד) **מכאן ואילך מוסיף והולך'** בלילה השני ב' נרות עד שבליילה השמיני מדליק ח' נרות. ורמז לדבר: בפרק כ"ד פסוק ב' נאמר: **"נר" - לשון יחיד ופסוק ד' נאמר: "נרות" לשון רבים.**

ולאחר פרשת **"שמן הזית"** (שם) מובא ענין אפיית החלות ונאמר: **"וְלִקְחֶתָּ סֹלֶת וְאֶפֶיֶת אֹתָהּ"** (כד ה) - רמז לסעודת פורים. ואילו פרשת המקלל שנרגם מרמזת להמן שנתלה.

"וַיִּצַא בֶּן אִשָּׁה יִשְׂרָאֵלִית וְהוּא בֶּן אִישׁ מִצְרִי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּנְצֹוּ בַּמַּחֲנֶה בֶּן הַיִּשְׂרָאֵלִית.." (ויקרא כד י')

מאד להמלט ממנו. כי הנה השחוק הוא מאבד את לב האדם, עד שאין הדעת מושלת בו והריהו כשכור, או כשוטה, אשר אי אפשר להם ערמה, או להנהיגם, כי אינם מקבלים הנהגה. והוא שאמר שלמה המלך ע"ה: **"לְשֹׁחֵק אֲמַרְתִּי מְהוֹלֵל וְלְשֹׁמְקָה מֵה זֶה עֲשָׂה"** (קהלת ב ב). וחכמים ז"ל אמרו (ר"ע באבות ג משנה יג): **"שֹׁחֵק וְקִלּוֹת רֹאשׁ, מְרַגְלִין** את האדם **לְעִרְוָה'**. כי אע"פ שחמורה היא הערוה אצל כל בן דעת ולבו ירא מלקרוב אליה, מכח הציור שכבר נצטייר בשכלו מאמיתת גודל פשעה ורוב עונשה, הנה השחוק וקלות ראש ממשיכים אותו מעט

אומר הגאון רבי חיים שמואלביץ זצ"ל שבכל פעם שישאל עלו לרגל, היו מרימים להם את השלחן עם לחם הפנים - להראות להם שהלחם חם לאחר שמונה ימים, להראות להם חיבתו של מקום שעושה להם נס מיוחד בלחם הפנים. ודוקא בדבר שבו ד' מראה לעם ישראל את חיבתו הגדולה אליהם ועושה להם בו נס תמידי - דוקא בדבר הזה יצא אותו אדם ולגלג!

אלא זאת כחה של ליצנות, שדוחה אלף תוכחות ואומרים חז"ל (דרך ארץ נוטא פ"ו): **"תחילת עבירה - הרהור הלב"**

רמז

"וְאִישׁ כִּי יִכֶּה כָּל נֶפֶשׁ אָדָם מוֹת יוֹמָת"

הפסוק רומז לעונשו של המחטיא את הרבים

אמרו חז"ל (יומא פז.): 'כָּל הַמַּחְטִיא אֶת הַרְבִּים, אֵינוֹ מְסַפִּיקֵינוּ בְּיָדוֹ לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה', שלא יהא הוא בגן עדן ותלמידיו בגיהנם.

ה'עקידת יצחק' מצא לכך רמז בפסוק: "וְאִישׁ כִּי יִכֶּה כָּל נֶפֶשׁ" (ויקרא כד יז) גם הבהמית וגם השכלית, כלומר שהוא מחטיא אותו, אז "מוֹת" בעולם הזה, "יוֹמָת" בעולם הבא.

אבל: "וּמִכֶּה נֶפֶשׁ בְּהֵמָה" (שם פסוק יח), אם רק הרג את הגוף ולא החטיא אותו, "יִשְׁלַמְנָה", כלומר, גם הוא יהרג, אבל "נֶפֶשׁ תַּחַת נֶפֶשׁ", לבסוף שניהם יהיו בגן עדן. כי גדול המחטיאו יותר מן ההורגו. ■

בפרשת 'נצבים' מפרש בעל 'העמק דבר' על הפסוק: "הַשִּׁיבֵנוּ ד' אֱלֹהֵי וְנִשׁוּבָה חֲדָשׁ יְמִינוּ כְּקֶדֶם כִּי אִם מָאֵס מְאַסְתָּנוּ קִצְפָּת עֲלֵינוּ עַד מְאֹד" (איכה ה, כא-כב) אדם שיש לו עבד כנעני, אם העבד עושה צרות והאדון רוצה להפטר ממנו ולמכור אותו, הוא לא יכנו בחוזקה, אלא ירחיק אותו ממנו עד שימכרנו. לעומת זאת, אם העבד עובד היטב, אך התרשל במטלה מסוימת ומגיע לו עונש, האדון יכנו, אך יחזירנו לעבודה.

וכך היא כונת הנביא: "הַשִּׁיבֵנוּ ד' אֱלֹהֵי וְנִשׁוּבָה חֲדָשׁ יְמִינוּ כְּקֶדֶם" ואם אתה רוצה למכור אותנו "כִּי אִם מָאֵס מְאַסְתָּנוּ" ולא להחזיר אותנו, אז "קִצְפָּת עֲלֵינוּ עַד מְאֹד", הכית אותנו בחוזקה ואם כן, סימן שאתה עדין חפץ בנו ועל כן: "הַשִּׁיבֵנוּ ד' אֱלֹהֵי וְנִשׁוּבָה חֲדָשׁ יְמִינוּ כְּקֶדֶם". ■

(תהילים קמט ח - ט)

אומר מרן הגאון ר' יחזקאל לוינשטיין זצ"ל: מאחר והחסידים עושים זאת לשם שמים, לכן "הָרַךְ הוּא" להם.

וכן נאמר לגבי שמואל הנביא: "וַיֹּאמֶר שְׂמוּאֵל כִּי אֶשְׂרֶה נְשִׁים חֲרָבָה כִּן תִּשְׁכַּל מִנְשִׁים אִמָּה וַיִּשְׁסַף שְׂמוּאֵל אֶת אֶגְגַּל לְפָנָיו ד' בַּגְּלָגַל" (שמואל א, טו לג)

ולמה כתוב: "לְפָנָיו ד'" ? כי עשה זאת לשם שמים, ללא כל פניות ורצונות אישיים.

וגם לגבי המקלל, בני ישראל רגמו אותו כיון שזה היה רצון ד' ולא מפני שהם בקשו להרוג...

"וַיַּחֲכִימוּ הַלְוִיִּם בְּנֵי צְדוֹק אֲשֶׁר שָׁמְרוּ אֶת מִשְׁמֶרֶת מִקְדָּשֵׁי בְּתֻעוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵעַלֵי הַמָּה יִקְרְבוּ אֵלַי לְשִׁרְתִּנִּי..." (יחזקאל מד טו)

אומרים חז"ל שד' לא מניח את בני ישראל בצרה יותר מג' ימים, ככתוב: "יַחֲיֵינוּ מִיָּמִים בְּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי יִקְמַנּוּ וְנַחֲמָה לְפָנָיו" (הושע ו ב).

ושואל ה'מגיד מדובנא': הלא אנו כבר אלפיים שנה בצרה?!

היה פעם עני שחזר על הפתחים ובעיר אחת שהכירו את אבותיו, היו מעניקים לו מתת נכבדה.

פעם אחת נצטרע ופניו השתנו ללא הכר ונאלץ לחזור לביתו להתרפא. כיון שנזקק לכסף, פנה אל אותה העיר בתקוה לגייס את סכום הכסף לרפואו.

מאחר ולא הכירוהו, לא הצליח לקבץ את הסכום הדרוש.

ד' הבטיח שלא ישאיר את עם ישראל בצרה יותר מג' ימים. אך כשמגיעה הצרה, ד' לא "מכיר אותם"...

וכן כשהגיעו ישראל לים סוף, הים סרב להיקרע. אמרו לו: "הלא ד' התנה עם כל מעשי בראשית כי כאשר יגיעו ישראל לים סוף, הוא יקרע". אמר הים: "כשיבואו בני ישראל, אני אקרע... אבל היכן הם בני ישראל?!" כשהראו לו, אמר: "אלו בני ישראל?" "אלו עובדי ע"ז ואלו עובדי ע"ז..." (מדרש רבה ויקרא פרשה כא). אני לא מכיר אותם... וכאשר בני ישראל תועים... ד' "לא מכירם"!

מעט ומקרבים אותו הלוך וקרב שתהיה יראה סרה מעליו מעט מעט מדרגה אחר מדרגה עד שיגיע אל העון עצמו ויעשהו".

"וכל כך למה? לפי שכמו שכל מציאות הזהירות תלוי בשמירת הלב על הדבר, כן כל עצמו של השחוק, אינו אלא מסיר הלב מן המחשבות הישירות ונמצא שלא יבואו הרהורי היראה בלבו כלל.

ותראה קושי הלצון והשחתתו הרבה, כי כמו המגן המשוש בשמן, אשר ישמיט ויפיל מעליו החצים ומשליכם לארץ ולא יניח אותם שיגיעו אל גוף האדם, כן הלצון בפני התוכחה והמרדות, כי בליצנות אחת ובשחוק קטן יפיל האדם מעליו רבוי גדול מן ההתעוררות וההתפעלות מה שהלב מתעורר ומתפעל מעצמו מידי ראותו, או שומעו, ענינים שיעירוהו אל החשבון והפשפוש במעשים ובכח הליצנות יפיל הכל לארץ ולא יעשה בו רושם כלל".

"וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל נִיּוֹצִיא אֶת הַמַּקְלָל אֶל מַחוּץ לְמַחֲנֶה וַיִּרְגְּמוּ אוֹתוֹ אָבֹן..." (ויקרא כד כג)

מדוע את המקלל רגמו ב"אָבֹן" ואילו את המקושש רגמו ב"כָּאֲבָנִים" (במדבר טו לו)?

המקושש טען שעשה את מעשהו לשם שמים. היו שפקפקו במניעי מעשהו והיו שהאמינו לו ומכאן שהיו הרבה דעות ולכן נאמר: "אָבָנִים", לרמז שהיו כמה "סוגי" רגילות. לעומת זאת; אצל המקלל לא היה ספק לגבי חומרת המעשה ולכן רגמו אותו בלב ובדעה אחת - ב"אָבֹן".

"...וַיִּרְגְּמוּ אוֹתוֹ אָבֹן וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל עָשׂוּ כַּאֲשֶׁר צִוָּה ד' אֶת מֹשֶׁה" (ויקרא כד כג)

למה הכונה "כַּאֲשֶׁר צִוָּה ד' אֶת מֹשֶׁה"?

יש מי שנהנה ממעשה ההריגה ואומר שסוף סוף אפשר להרוג באשור התורה... אך בודאי שלא כך צריך לנהוג, אלא יש לקיים את הדבר, כי זהו רצון ד'.

וכן כתוב בתהילים: "לְאִסֵּר מַלְכֵיהֶם בְּזָקִים וְנִכְבְּדֵיהֶם כַּכְּלִי בְרָזָל: לַעֲשׂוֹת בָּהֶם מִשְׁפָּט כְּתוֹב הָרַךְ הוּא לְכָל חַסִּידָיו"

"הוצא את המקליל אל מחוץ למחנה"

המשך מעמ' 1 >>>

עמרם חסידא ידע שהעצה היחידה להפטר מיצרו זה להזעיק עזרה. 'אש... אש'... הוא לא צעק על אש של להבות, אלא על האש העזה של יצר הרע. הוא היה מוכן לספוג את כל הבושה הנוראה שכל העולם ידע ויראה אותו מטפס ובלבד שיבירח את יצר הרע. כתוב בגמרא: שיצר הרע התעלף ונפל לאחוריו. כזה כח אדיר של התנגדות עוד לא נתקל בו יצר הרע שיוכל למנוע אותו בחצי הדרך להשלים חפצו. אמר לו עמרם חסידא ליצר הרע: 'חזי דאת נורא ואנא בישראל ואנא עדיפנא מינך' אתה מלאך של אש ואני בשר ודם ואני עדיף ממך וניצחתי אותך.

מה לומדים מהמעשה הזה? ש'אל תאמין בעצמך עד יום מותך' (ברכות כט.). 'ואין אפוטרופוס לעריות' (כתובות יג: ונדה ל:). לכן ריחקה התורה אותנו מאד מן העריות וציותה: 'לא תקרבו לגלות ערוה' (ויקרא יח 1). מכל קרבה, פשוט להתרחק. אין יותר שמירה מן הריחוק. והקרבה היתרה - זוהי תחילת התקלה והעבירה.

צניעות ופרישות

בפרשת 'אמור' אנחנו מוצאים דבר מיוחד שלא נמצא בשום מקום אחר בתורה כתוב: 'ויצא בן אשה ישראלית והוא בן איש מצרי... ויקב בן האשה הישראלית את השם ונקלל.. ושם אמו שלמית בת דברי למטה דן' (ויקרא כד י-יא) התורה מציינת במפורש מהיכן יצא אותו מקלל. מאברהם אבינו עד הכניסה לארץ ישראל, במשך מאות בשנים, לא היתה אשה אחת שנכשלה. חוץ מאותה אחת שפרסם הכתוב שלא הלכה בדרך הצניעות ואף זה היה באונס.

קראו לה 'שלמית בת דברי'. ומדוע נקראה כך? כיון שהיתה 'פטפטונית'. היתה מדברת הרבה. 'שלמית' - היתה אומרת לכל אחד, שלום, מה שלומך? מה שלומכם? מה שלום אשתך? היי, צ'או, ביי, כל מיני שלומות, היו לה. 'בת דברי' - כל הזמן דבורים. דברנית, דברנית, היום קוראים לזה 'חברותית', 'סימפטית', עד שבא אליה המצרי. אותו מצרי שמשה ראהו; 'ויצא איש מצרי מכה איש עברי מאחור' (שמות ב יא), על מה הוא הכה

30 ימי עבודתו. כן הצדיק. אדם שעבד כל חייו את ה' יתברך ויוצא מכאן... לקבל את מלוא שכרו. היכן? בגן עדן. אם כן, מדוע שלא ישמחו ויעשו הילולא? יש כאלה שבאמת לא "הספיקו" להיות צדיקים. פשוט לא נתנו להם מספיק זמן לטעמם, "רק" 80 שנה והם לא הספיקו. כאלה, צריכים לקבל עונש בעולם העליון חוץ מהעבירות שעשו גם על ה"טעמים" למה לא עשו והספיקו.

במושגים שלנו זה נקרא להיענש. אך בעצם זו מכבסה גדולה שכל מי שהגיע מלוכלך, צריך להתנקות שם בשביל להכנס להיכל המלך. בעולם העליון לא נכנסים עם גריז ועם שמן ולכלוך. אפילו לחתונות הולכים נקיים, אז בודאי מי שרוצה להגיע לגן עדן, מקום היכול של מלך מלכי המלכים הקב"ה ודאי שנשמתו צריכה להיות זכה ונקיה ולא מטונפת בחטאים, לכן הוא צריך לעבור את התהליך הזה, של כבוס הנשמה, כמו שאמר דוד המלך ע"ה: 'הרב פכסני מעוני ומחטאתי טהרני' (תהלים נא ד) - תרבה את הכביסה בנשמה שלי בחיי, בשביל שלא אצטרך חלילה לעמוד לפניך עם חטא.

"כבוד חכמים ינחלו"

רבי שמעון בר יוחאי - חי במערה, הוא לא היה "מפותח", הוא לא למד באוניברסיטה, לא היה לו תואר B.A. M.A., הוא לא היה "נאור". הוא היה "רק" רבי שמעון, ומליון איש מגיעים לציון שלו בל"ג בעומר, וזאת לאחר אלפיים שנה. לכו, תראו את ראש הממשלה הראשון, "מנוחתו" שדה בקר. אין אפילו מניין לומר קדיש. וזה אחד שחי לא מזמן ומכירים את פועלו ואומרים שהוא הקים את המדינה.

נו, אז למה לא עולים לרגל? ראיתם פעם דוקטור מפורסם שנפטר והיה לו שם עולמי שמישהו חלה במחלה והלך לציון שלו ובקש שיביא לו תרופה? אך כולם עולים אצל רבי שמעון ואצל רבי מאיר להתפלל שיהיה להם תרופה וישועה, איך זה יכול להיות? ומה ההבדל? משום ש'גדולים צדיקים במיתתן יותר מבחייהן' (חולין ז:).

אדם שהולך בדרך התורה וזכה לכל הכבוד האמיתי. כי 'כבוד חכמים ינחלו'!

את ה"איש עברי"? על זה שנודע לעברי על מעשה המצרי עם אשתו. ומדוע הוא חטא, דוקא עמה? בגלל ה'סלאם עלייכם' וההיי, ביי, צ'או. הוא הבחין שזו מדברת בכל "השפות" ומסבירה פנים גם לגוי, אזי המצרי הרשע מצא הזדמנות ביום אחד בשעה שבעלה היה מעונה ומשועבד תחת משא עול מצרים ונכנס לביתו... כשחזר העברי והבין מה קרה. למחרת בעבודה ראה את המצרי והתלונן עליו. והנה המצרי התחיל להרביץ לו מכות קשות על זה שהוא מפרסם את מעשיו. משה רבינו שראה זאת, לא יכול היה לשתוק על העול הנורא והכה אותו בשם המפורש והרגו וטמן אותו בחול, למה מת המצרי? בגלל אשת איש.

לכן חז"ל הזהירונו וציוונו באופן בלתי מתפשר: (מדרש רבה במדבר פרשה י) 'לא יספר עם אשה בשוק, לא יאמר אפילו שלום לאשה בשוק, אפילו עם אשתו ואין צריך לומר עם אשה אחרת מפני טענת הבריות' (=שלא יחשדוהו) לא כולם יודעים שזו אשתו.

אמרו חכמים: (אבות א משנה ה) 'יזחנן איש ירושלים אומר.. 'נאל תרבה שיחה עם האשה. באשתו אמרו, קל נחמר באשת חברו.. שקל.. המרבה שיחה עם האשה, גורם רעה לעצמו, ובוטל מדברי תורה, וסופו יורש גיהנם'

רבי שמעון בר יוחאי

בעוד מספר ימים ל"ג בעומר. מידי שנה מתקיימת הילולא לרבי שמעון בר יוחאי יום פטירתו של הצדיק. מה פתאם הילולא הרי צריך לבכות על שנפטר הצדיק ובמקום זה באים מליון איש לציון במירון, רוקדים ושמים. הילולא זהו יום התעלות הנשמה בעולם העליון. יום הפטירה של הצדיק זה יום שמחה. כחו גדול מאד בשמים ובאותו היום - עולה דרגה נוספת בעולם העליון. אם היינו קוראים 'מדרש הנעלם' בוזהר הקדוש היינו רואים איך יוצאים מלאכי השרת להקביל פניו של צדיק ואיזו הכרזה יש יום לפני שהוא מגיע: 'פלוגי בן פלוגי הצדיק מגיע'. מודיעים לאבות הקדושים אברהם יצחק ויעקב, הולכים אצל הקב"ה וכל המלאכים והמחנות מגיעים ללוות את הצדיק, לקבל אותו ולהכניסו למדורו בעולם האמת. כמו ביום שאדם מצפה לקבל משכורת, לאחר

Finotec
Freemove Group Inc.

המומחיות עוברת לידייך

פינוטק נותנת לך את הכלים להיות מומחה בשוק החון, ולהשקיע בחוכמה למען הדורות הבאים.

היום, יותר מתמיד, שוק החון פתוח לקשת רחבה של משקיעים, בין אם ברשותך סכום התחלתי נמוך או זמן פוטנציאלי. אנחנו בפינוטק יודעים שעל סגרת להצליח בשוק החון דרוש ידע, חכמה ומסמכות עצמית.

בוא והתחל לצבור מומחיות במסגרות החינוך של פינוטק:

- קורסים מקצועיים ע"י מרצים בכירים
- אימון אישי בבייתך ללקוחות (VIP)
- מערכת אינטרנטית ויידותית להפעלה
- חשבון אימון הינם להתנסות

מתנה לקוראי גמלי המלך
בשווי \$50

שיעור הכרת המגמות בשוק החון והמט"ח
היינו ב-2021 להרשמה
www.FINOTEC.com

היה או לא היה

הרב **אמנון יצחק שליט"א**

ביום ראשון 14/05/06
השערים יפתחו ב-19:30 תחילת התוכנית ב-20:30

באולמי המלך שלמה

אשקלון

רח' צה"ל 2

הערב לפנות דבורה בת מול

דמי כניסה 10 ש"ח

© כל הזכויות שמורות לארגון "שופר"

ההרצאות מאונסות

WWW.SHOFAR.NET

חג שבועות

אוצרות חיים

במלון 'נאות מדבר' בבאר שבע
מ-1/6 - 3/6 ה'סיון - ד'סיון

בהשתתפות:
הרב ישראל נח ברגר שליט"א
הפיטן שלמה שירד
וצוד...
תיקון ליל שבועות ברוב עם
הרצאות מרתקות
עונג שבת
דפילויות מגוונות לילדים

אטרסים ומרסמה: אוצרות חיים, רח' הקווה 73, א"א 67121
050-3431740/1 03-6880091

יעמדו על הברכה

בריאות לציון בן ג'ירה והצלחה לכל עם ישראל	עליה לא"י ובריאות לחיים בן מסעודה	רפואת הגנפ והגוף ליוסף בן איון סעידה ורבקה בת ג'ז מולה
ברכות למשפחתו של דוד בן וילה ובתו מיכל	ברכות למשפחתו של ג'ורג'יו בן רוזיטה	לעלי נשמת מיכאל בן פרידה, יהודית בת זהבה, שמחה בן פיגא ושינא בת צ'רנה
חזרה בתשובה שלמה למשה בן דניס	ברכות לשתפים ילאן בן ג'לסומינה סימו נוי בן לאורה ושלמו מוני בן שרה	רפואה שלמה למישל עליזה בת אלה

חופשה לאומית

עם אוצרות חיים

בהלון פינר טעפרים
מאריך 18-21/6/06 כ"ב-כ"ג סיון תשס"ו
ראשון ס' רביש
קייטנס נשים

- הרצנת שושנה אלון אחי
- הלמרת חדווה אוי - משמחת האלזוב
- הלמרת אימור זן סימון
- בזיוו סיבד אישי וקייטנס שירה והרקדה
- שמסון פרץ הסטנפאפיסט
- חני שסון
- מ'צובי סולח וירקו
- צ"ר מירה ג'ריןרדל
- בניסא - אקסורג, יסוז ולניסה חיובי
- הרב ג'א חזורה
- סיד מ'אק בניסא ארג' הילודה
- הרב מ'איר כהן
- בניסא קבאי סולם הכוחות הרוחניים שבאדם בזיוו מ'צא
- הרב מאיר סוורל - משמחת האלזוב

אטרסים ומרסמה: אוצרות חיים, רח' הקווה 73, א"א 67121
050-3431740/1 03-6880091

שירותי כח אדם וסיעוד

- עובדים זרים מכל העולם
- טיפול בקשישים, מוגבלים ונכים במסגרת חוק הסיעוד של ביטוח לאומי
- מטפלים למשך 24 שעות - אפשרי ללא לינה
- מענה מידי לכל פניה

ברישיון משרד העבודה והרווחה

1-700-704-204 פקס: 08-9356686 ני"ד: 050-8779779 רח' הרצל 96 רחובות, מיקוד: 76548 raz2004@bezeqint.net

רק בטרקלין יאקאב חשמל

קונים בקו BEKO מקבלים הרבה יותר!

BEKO - בקו הנו מותג מוצרי חשמל מהגדולים והידועים בעולם. במוצרי **BEKO** הושקעו סכומים נכבדים בתכנון ופיתוח בקו מוצרים בעלי עיצוב וטכנולוגיה מהמתקדמים בעולם. מוצרי **BEKO** מובילים בכל תחומי ענף החשמל: מקררים, מכונות כביסה, מייבשים, מדיחי כלים, תנורים דו-תאיים, תנורים בנייים וכיריים, ומוצרים קטנים כשואבי אבק, מגהצים מיקרוגלים ועוד.

התמונות להמחשה בלבד, ט.ל.ח. **עד 10 תשלומים, מותנה באישור חברות

תנור דו-תאי בקו

- **דגם 6225** טורבו מולטיסיסטם.
- **7 תוכניות אפייה ובישול.**
- **היחיד עם 5 להבות גז משופרות** עם כיפות מושחרות, קלות לניקוי.
- **תא עליון ותחתון** אטומים לחלוטין זה בפני זה.
- **מחיצה מפרידה** בין שני התאים, אין מגע בין התא העליון לתחתון.
- **חימום שבת** - פלטת שבת לשני התאים בנפרד ללא תלות בתרמוסטט.
- **נוריות חייווי לסימון** הגעה לטמפרטורה רצויה לכל תא בנפרד.
- **אפשרות אפייה ב 2-תאים יחדיו.**
- **מכסה עליון נשלף.**
- **שסתומים למניעת דליפת גז** בהיעדר להבה.
- **מבערים קעורים קלים לניקוי.**
- **הצתה אלקטרונית.**
- **צבע לבן, זכוכית שחורה.**

פרסום Shofar News

BEKO
למי שבוחר לקבל יותר!

אפשרות לתשלום ב"ק"ם

האחריות הכפולה לדאשונה בישראל!
טרקלין יאקאב חשמל, רשת מוצרי החשמל היחידה בישראל שמציעה ללקוחותיה אחריות סטנדרט במוצרי האחריות היבוא ומאפשרת לך קנייה בטוחה וקטנה

טרקלין יאקאב חשמל

להזמנות: 1-700-50-50-10

ירושלים | ח' יתחקאל 18, רח' ימיהו 27 בני ברק | רח' רבי עקיבא 55, רח' עזרא 11 מודיעין עילית | ק. ספר, אבני נזר 46, מרכז ק.ס.מ. ביתר עילית | רח' הרץ 20, קניון ביתר 8